

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen

Immanèl. God met Ishani

SDOK

verbonden
in vervolging

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen

Immanniël. God met Ishani

Als Ishani met Kerst wordt vastgebonden
en haar aangeboden taart wordt uitgesmeerd in haar
eigen gezicht ervaart ze de vrede van Immanuël
tot in het diepst van haar hart.

Waargebeurd verhaal uit India

EEN UITGAVE VAN **SDOK**

Voorwoord

Kerst is een belangrijk feest voor christenen. We vieren het feest van Jezus Christus.

In 2024 vierde Ishani dit feest met mede-christenen. Ze nam een taart mee om - naar Indiase gewoonte - te delen met burens. Deze liefdevolle daad had een heel andere uitkomst dan ze had verwacht. Je leest hier haar waargebeurde verhaal, geschreven door auteur Monica Nieuwenhuijse - Thijsen.

We hopen dat dit verhaal je verbindt met vervolgte christenen én met Immanuël: God met ons.

Geschreven door:

MONICA Nieuwenhuijse - Thijsen

Auteur van o.a. 'Een zeker man had een vijgenboom' en oudbestuurslid van SDOK.

Hoofdstuk 1.

De bevrijding

De ochtend in het dorp komt altijd langzaam op gang, alsof de zon eerst aan de daken wil ruiken voordat ze hoger klimt. De vrouwen vegen de stoepen nat, het stof trekt in strepen mee, de geiten zoeken hun touwen af op vergeten sprieten.

Ishani houdt van dit uur: de stilte tussen twee geluiden in, de adem vóór de dag echt begint. Samen met haar man Amath woont ze in een iets groter en voornamer huis dan de andere dorpsgenoten. Amath is een man van het dorp en ook het dorp is van hem; op vergaderingen spreekt hij altijd de belangrijkste woorden. Men luistert, men knikt. Ishani weet hoe zijn schouders dan breder lijken, hoe hij thuis over de lof van anderen zwijgt maar glimt in stilte. Vroeger kon ze daar nog naar kijken met een soort trots. Ze merkt dat dit is veranderd. Ze voelt nu meer compassie met bijvoorbeeld een klein vogeltje, verscholen op een tak, dan met de noeste fiere boom zelf.

Ishani legt rijst in de pan, strijkt met de vlakke hand over het aanrecht, en blijft dan als bevroren staan, zich vastklemmend aan het tafelblad. Ze heeft de dreiging al enkele dagen voelen aankomen en weg proberen te drukken – om het donker dat haar wilde grijpen koste wat kost te negeren - maar nu stormen ze door alle barricades heen en overvallen haar met al hun duistere kracht en macht.

‘Je trilt als een rietje,’ zegt Amath, die de kamer binnenkomt met zijn telefoon in de hand. ‘Wat is er? Toch niet weer hè?’

‘Er is niets aan de hand,’ stamelt ze en rent weg, haar kamer in. Buurvrouw Serah komt haar laat in de ochtend tegen, bij de emmers. Ze kijkt Ishani oplettend aan, ziet de wallen onder haar ogen. ‘Je slaapt nog steeds slecht,’ concludeert ze met een hoofdknik.

‘Klopt,’ zucht Ishani. En ook al zou ze het willen tegenhouden, er verschijnen nu toch tranen. ‘Ik ben er zo moe van. De angst wordt groter en de nacht zwarter. Ik probeer het te verbergen voor Amath. Hij verafschuwt me erom. Toch klinken de stemmen in mijn hoofd steeds luider, en deze ochtend waren ze er weer in al hun kracht. Ik ben dan zo bang, zo verschrikkelijk bang. Het maakt me gek. Of nou ja... misschien ben ik echt gek aan het worden. Amath is hiervan trouwens al overtuigd.’ Ishani slaat haar handen voor haar gezicht en haar schouders beginnen te schokken.

‘Luister,’ zegt Serah en ze dempt haar stem tot een fluistering. ‘Ik wil je iets vertellen.’ Ze zwijgt, en strijkt een haarlok uit het gezicht van Ishani die haar met betraande ogen aankijkt. ‘Er woont een pastor in het dorp verderop. Mathew is zijn naam.’ Ishani kijkt geschrokken op. ‘Waarom noem je de naam van pastor Mathew? Hij is toch een christen? Wij zijn hindoes Serah. Wij kunnen en mogen niet met christenen omgaan.’ Serah knikt. ‘Weet ik,’ zegt ze. ‘Maar... je hoeft geen christen te worden toch? Ik heb gehoord dat hij een bijzonder wijze man is. Je zou zomaar een keer naar hem toe kunnen gaan, vertellen dat je zoveel last hebt van die aanvallen en wie weet kan hij je helpen, tips geven misschien? Of hij kan zeggen wat er precies aan de hand is? Ik heb gehoord dat er mensen zijn die worden genezen. Je zou het toch kunnen proberen?’

Ishani veegt haar tranen weg. ‘Ja,’ zegt ze, verbaasd vanwege het onverklaarbare verlangen dat haar hart ineens vervult. Alsof

deze man haar nu al een reddingsboei toewerpt. 'Ja, ik zal naar hem toegaan. Ik ben radeloos Serah, radeloos! Wie weet kan pastor Mathew mij helpen.'

Ze zitten tegenover elkaar. Pastor Mathew heeft nog steeds niet gesproken, alleen maar geluisterd en Ishani heeft alles verteld, van het aanstormende duister dat haar steeds in bezit neemt, de vurige ogen en zwarte klauwen en het gevoel van krankzinnigheid. Ze vertelt ook hoe haar man de krachten beteugeld: door haar vast te binden aan het bed.

Terwijl ze spreekt wordt ze ineens ontzettend angstig. Alsof het duistere kwaad nu in alle hevigheid haar ziel wil binnenstormen om te verscheuren. 'Ik voel het weer donker worden,' huilt ze.

'Misschien krijg ik nu wel...' ze begint te trillen en haar ogen sperren zich wijd open. Haar lichaam begint te schokken.

De pastor staat op en met een paar passen staat hij naast haar. 'Je bent bezeten door een boze geest Ishani,' zegt hij zacht. 'Ik ga nu voor je bidden.' Hij wacht haar reactie niet af maar strekt zijn handen omhoog naar de hemel. 'O God, O Jezus die kwam naar deze vervloekte wereld, Immanuël, drijf de boze geest uit Ishani! Vul haar hart met Uzelf Immanuel, doet U dit wonder zoals U deed bij die man in Gardara!' Mathew haalt diep adem en zijn stem wordt krachtig. 'Geest die Ishani bezet. In de naam van Jezus Christus gebied ik je weg te gaan!'

Ishani voelt hoe het duister de overhand krijgt, ze zakt weg, heel diep in een donkere afgrond zonder bodem. Ze opent haar mond om te gillen maar net daarvoor verliest ze haar bewustzijn. En pastor Mathew staat naast haar en smeekt tot de levende God en legt deze arme vrouw voor Zijn voeten neer.

Na een poos slaakt Ishani een diepe zucht, haar oogleden trillen en niet veel later kijkt ze verbaasd om zich heen en gaat rechtop zitten.

Ze kijkt in het gezicht van pastor Mathew.

‘Hoe voel je je?’ vraagt hij.

‘Ik voel vrede,’ zegt Ishani. ‘Er schijnt licht in mijn hart. Alsof het boze kwaad in mij is weggegaan. Hij heeft me losgelaten. Dank je wel pastor, voor wat je hebt gedaan.’

Pastor Mathew schudt zijn hoofd. ‘Nee, nee. Niet ik maar Jezus heeft dit wonder gedaan. Het is bijna het feest van de komst van Jezus naar deze aarde. Zal ik wat over Hem vertellen?’

‘Ja,’ fluistert Ishani verlangend. ‘Ja pastor Mathew, vertel me over Hem.’

En pastor Mathew vertelt over Jezus die uit de hoge hemel kwam naar deze aarde. Hij vertelt het verhaal over de ster, van Bethlehem, het leger van engelen die de lucht vulden met hun Ere zij God, de herders, maar hij vertelt ook verder. De wonderen, de tekenen maar ook de vijandschap. Hij vertelt van de kribbe en van het kruis op Golgotha.

‘Ik wil je de Bijbel meegeven,’ zegt Mathew en hij rijkt hem haar aan. ‘Hierin staan al deze verhalen, het zijn de woorden van de levende God Zelf.’

‘Dankuwel,’ zegt Ishani en ze drukt de schat tegen haar borst.

‘Ik wil de Bijbel graag hebben omdat dit woorden van Hem zijn. Maar,’ ze slaat haar ogen neer. ‘Ik kan het niet lezen. Ik ben analfabeet.’

‘Weet je altijd welkom,’ zegt Mathew. ‘Dan zal ik meer vertellen wat Hij op heeft laten schrijven in Zijn hemelse brief.’

Elke keer als Ishani de pastor in het geheim ontmoet, hoort ze meer over het evangelie van schuld en verlossing, van wet en evangelie, van het verwoestende kwaad en Jezus offer aan het kruis waardoor Hij de duivel overwon.

De duivel zelf is woest, hij tiert en probeert zijn prooi vast te

houden. Soms gooit hij zijn duistere deken vol angst over Ishani heen maar van Mathew heeft ze geleerd om dan de levende en almachtige God, die de duivel overwon, aan te roepen. Na een jaar komen de aanvallen niet meer terug en weet Ishani met heel haar hart dat Jezus, haar Heere, haar Redder en Zaligmaker en haar Verlosser is.

Zijn Naam is Immanuel, zegt pastor Mathew. Vergeet dat nooit. Zijn Naam betekent dat Hij bij ons is. Heel dichtbij. Ook als het moeilijk is, juist dan! Als iedereen tegen jou is, dan is Hij met jou! Hij glimlacht even. 'Het kind dat in de kribbe lag, lag daar niet om kracht te tonen, maar om nabij te zijn.'

Hoofdstuk 2.

Het verraad

Amath merkt iets aan Ishani dat hij niet kan benoemen. Er is iets in haar dat hij niet begrijpt. 'Je bent veranderd,' zegt hij op een avond. Het klinkt niet als een compliment.

'Misschien ben ik rustiger?' vraagt ze.

'Hoe komt dat?' is zijn wedervraag

Bemoedigd door de bijbeltekst die ze uit haar hoofd heeft geleerd en die dag heeft overdacht - Als ik zwak ben, dan ben ik machtig door Christus die mij kracht geeft - voelt ze zich ineens wonderlijk moedig en kalm. 'Er is maar één God, Amath. Hij heeft mij genezen. Jezus heeft mij bevrijd.'

Amath reageert woedend. 'Dacht ik het niet? Is dat wat je doet, op zondagen? Bezoek je die vieze honden in het dorp verderop? Ik verbied je om naar de kerk van de christenen te gaan,' roept hij. 'Als ik je erop betrap dat je dit doet of als je met anderen over Jezus spreekt, dan maak ik je voor heel het dorp te schande. Weet je wat ik zal doen? Ik zal met je doen zoals je zelf eerder deed als je gek werd. Jij trok altijd jouw kleren van je lijf, nu zal ik dat doen. Ik zal je naakt in het bos gooien en iedereen vertellen dat de boze geesten je weer te pakken hebben gekregen. Ze zullen me geloven, denk je ook niet? Ze zullen zeggen dat die arme Ishani weer door de boze geesten te grazen is genomen.'

Ze kijkt naar haar man en weet dat hij zijn bedreigingen zeker na zal komen.

Maar ze weet ook dat ze niet zal kunnen voldoen aan zijn wensen.

De weken erna is Amath stil en teruggetrokken. Hij spreekt nauwelijks een woord met haar, is vaak weg of in gesprek met anderen via zijn telefoon maar als ze naar hem kijkt voelt ze een dreiging die door elke kier het huis binnen lijkt te komen.

Op de momenten dat hij weg is overdenkt ze steeds weer de geleerde teksten uit de Bijbel en bidt ze tot God.

Ze ervaart Zijn liefde die haar zal beschermen en in haar is.

‘Ik kan niet zonder U Heere,’ bidt ze. ‘Maar ik ben bang voor wat komen gaat. Blijf bij mij... heel dicht bij mij... Uw Naam is toch Immanuel, God met ons? Oh God, wees bij en met mij als...

Ze stopt en luistert en komt dan langzaam omhoog van haar knieën. Het geluid van dreunende voetstappen komt steeds dichterbij, alsof er een kudde olifanten het dorp in dendert.

De deur wordt opengezwaaid. Amath staat vooraan, achter hem is het zwart van de mensen die roepen, schreeuwen en tieren.

‘Daar is ze,’ roept Amath terwijl hij zijn arm naar haar uitstrekt.

‘Deze vrouw volgt Jezus. Ze is niet meer van mij maar voor en van jullie. Doe ermee wat je wilt.’

Hij heeft een oproer georganiseerd, denkt ze verbijsterd.

Een ‘mob’ voor haar, zijn eigen vrouw. Honderden woedende mensen – mensen die ze vanaf haar geboorte kent – kijken haar aan. Buren, kennissen, familieleden. Oud klasgenoten, meisjes met wie ze ooit giechelend over straat liep. Mannen die dansten op haar bruiloft.

Ze kruipt naar haar man toe en strekt haar armen omhoog maar Amath doet een stap naar achteren en wenkt de samengedromde mannen.

Ze grijpen haar, sleuren haar mee naar het bos, trekken haar kleren uit en slaan haar overal waar ze haar maar raken kunnen.

Ze zetten haar weer overeind en lachen om haar naaktheid. Het enige dat ze nog steeds in haar handen geklemd heeft is haar Bijbel, waarmee ze haar schaamte probeert te bedekken. En dan stroomt er ineens een wonderlijke kracht door haar heen. Ze heeft niets meer, maar de Bijbel heeft ze wel. En de God van de Bijbel is bij haar. Ze heeft alles wat ze nodig heeft. 'De God van de Bijbel heeft mij genezen,' roept ze. 'U bent bij mij, altijd'... fluistert ze zacht. En dan storten ze zich met een duivelse woede op haar en wordt alles duister om haar heen.

Als ze haar ogen opent ziet ze boven haar het zachte schijnsel van de maan en duizenden sterren. Haar lichaam bloedt en doet overal pijn.

Ze hebben haar hier achtergelaten, dat kan maar één ding betekenen. Ze denken dat ze dood is. Wellicht dat ze haar morgen nog een snelle begrafenis zullen geven. Of misschien ook niet. Maar daar wil ze niet op wachten.

Strompelend en kruipend vlucht ze weg uit het bos dat te dicht bij haar eigen dorp, haar eigen huis en haar eigen man is.

Als het dag wordt, verschuilt ze zich onder een grote struik. Ze rilt over heel haar lichaam van angst en vermoeidheid. In het donker vlucht ze langzaam maar zeker weer verder. Haar schreeuwende lichaam negeert ze. Haar pijn verbijt ze, maar de honger en dorst worden ondragelijk. Ze sleept zich voort en voort en als het ochtend wordt blijft ze liggen op het veld, te zwak om zich ergens te verstoppen. Uitgeput valt ze in een onrustige slaap.

Er kriebelt iets op haar wang en in de verte worden zachte en vriendelijke woorden geroepen. De stem komt steeds dichterbij en de woorden worden duidelijker. Iemand streelt haar gezicht en daarna haar arm, maar dat moet diegene niet doen. Alle

zenuwen van haar huid staan overeind en hebben open eindjes. 'Wat hebben ze nou toch met jou gedaan, lieve vrouw,' hoort ze. 'Oh kijk nou toch, Heere Jezus...'

Om die laatste woorden opent ze haar ogen en ze ontmoet de zachte ogen van een vrouw die over haar heengebogen staat. Ze wil wat zeggen maar ziet dan dat ze naakt op de grond ligt. Vol schaamte probeert ze zich bedekken met haar armen.

De vrouw verdwijnt en komt even later terug met een grote doek. 'Hier,' zegt ze enkel. 'Denk je dat je kunt opstaan? Dan neem ik je mee naar het dorp. Wat is je naam?'

'Ishani,' fluistert ze. Ze trekt de doek voor haar lichaam en probeert op te staan.

De vrouw pakt de besmeurde en vertrapte Bijbel op en drukt die kort tegen haar lippen.

'Kom, je moet je wassen en aankleden en je moet wat eten, daarna breng ik je naar onze pastor. Hij is een goede man.'

Opgefrist en weer wat aangesterkt wacht Ishani de volgende dag en als de deur opengaat slaakt ze een gillette van blijdschap. 'Pastor Mathew!'

'Ishani,' zegt pastor Mathew ontroerd. 'Ik hoef niet te vragen of het goed met je gaat want...'

Ze onderbreekt hem. 'Het gaat goed met me pastor Mathew. Het gaat heel goed. Ik heb Jezus niet verloochend en Zijn vrede en liefde zijn heel die in mij. Hij draagt mij door alle moeilijkheden heen, wat is dat een wonder!'

'Immanuel,' zegt Mathew zacht. 'Hij die is en was en komen zal is gebleven.'

Ishani huilt en lacht tegelijk terwijl ze haar armen dankbaar omhoogsteekt. 'Ik kan Hem niet genoeg danken en prijzen. Zijn liefde is zo groot.'

'Hoe gaat het met je man?' vraagt Mathew.

Nu buigt Ishani toch haar hoofd. 'Ik kan niet meer terug naar mijn

man, mijn leven loopt gevaar. Hij zoekt mijn dood', fluistert ze. Mathew lijkt niet erg verrast te zijn door deze bekentenis. Hij denkt even na en springt dan op. 'Kom met me mee, ik breng je onder bij familie van mij. Ze zullen je met open armen ontvangen, helpen en je kunt samen met hen onze God dienen. Bij hen ben je voorlopig veilig.'

Hoofdstuk 3.

Een nieuw leven

Langzaam sterkt Ishani aan en wonderlijk genoeg herstelt ze van haar verwondingen. Ze komt in contact met Priya, een christin die weduwe is. Priya werkt als fysiotherapeute en is bekend om de speciale massages die ze geeft aan vrouwen die veel pijnklachten ervaren. Priya laat Ishani zien hoe haar massagetechnieken werken. ‘Geweldig,’ roept Ishani. ‘Ik zou dit ook graag willen doen.’

Lachend kijkt Priya haar nieuwe vriendin aan. ‘Waarom kom je dan niet bij me werken? Je kunt dan wat verdienen om van te leven. En’..., ze buigt zich naar voren en zegt zachtjes; ‘ik masseer niet alleen, ik doe daarbij nog ander werk dat veel belangrijker is.’

‘Dat klinkt geheimzinnig,’ lacht Ishani.

Maar Priya kijkt heel serieus. ‘Ishani, ik pas fysiotherapie toe en speciale massagetechnieken voor de Hindoe vrouwen. Maar weet je wat ik vooral doe?’

‘Vertel het me Priya.’

‘Bidden. Ik bid terwijl ik de pijnklachten van de vrouwen behandel. Ik bid dat ze bevrijd worden van de pijn maar eerst en vooral dat ze Jezus zullen leren kennen en liefhebben.’

Ishani begint te stralen. ‘Nu kan ik zeker niet meer wachten met dit werk te beginnen.’

‘Mijn rug,’ huilt een jonge vrouw. ‘Mijn schouders,’ kreunt een

ander. 'Ik kan bijna niet meer lopen,' murmelt een oud gebogen vrouwtje.

Ishani past de massagetechnieken toe, en ondertussen bidt ze onophoudelijk voor de vrouwen op haar behandeltafel.

Eerst onhoorbaar, daarna fluisterend, dan steeds luider en tenslotte kan ze het niet laten; Terwijl ze masseert bidt ze zachtjes en deelt het Evangelie met de vrouwen die bij haar in de praktijk komen.

Vrijwel alle vrouwen ervaren verbetering, sommigen genezing maar het belangrijkste is dat de Heere dit eenvoudige evangelisatiemiddel zegent en er veel vrouwen tot geloof in de Heere Jezus Christus komen.

Steeds meer vrouwen weten haar te vinden. Ze wordt bij mensen geroepen uit andere dorpen, soms ver van haar eigen dorp vandaan. En overal klinken de woorden van vergeving en genade door het offer van Jezus Christus, de Zaligmaker van zondaren.

Onvermoeibaar en blijmoedig doet Ishani haar werk. Ze ervaart een diepe vrede in haar hart doordat ze dit werk van evangelisatie mag doen.

Op een dag komt er iemand de kamer binnen van Ishani. 'Ben jij die vrouw die vrouwen met pijn behandelt en zoveel goede resultaten boekt?'

Ishani wil antwoorden dat het niet haar kracht is maar de vrouw onderbreekt haar. 'Ja, jij bent het. Wil je alsjeblieft meekomen naar de vrouw van ons dorpshef? Ze is ziek en heeft enorm veel pijn.'

Ishani gaat mee en niet snel daarna staat ze voor het bed van een vrouw die het uitkermt van de pijn. Ze legt een hand op het bezwete voorhoofd en kijkt de vrouw in de ogen. 'Ik zal je

behandelen door een speciale massage te geven.' De handen van Ishani strijken, duwen, kneden en haar lippen bewegen onophoudelijk in gebed tot de grote Heelmeester en Verlosser van alle kwaad. Hij die haar verlost van de demonen is ook machtig om deze arme vrouw te bevrijden van de pijn. Als Ishani klaar is komt de vrouw overeind. 'Wat heb je precies gedaan? Tegen Wie was je steeds aan het praten trouwens? Het is niet te geloven maar de pijn is weg,' roept ze. 'De pijn is volledig verdwenen.'

Niet lang daarna staat het dorpshoofd voor haar. 'Mijn vrouw is geheel pijnvrij. Wil je me vertellen wat je precies hebt gedaan?' vraagt hij beleefd.

Het hart van Ishani stroomt vol van liefde en geloof. 'Ik heb gebeden tot de Heere Jezus, niet ik maar de God van de Bijbel heeft uw vrouw genezen,' zegt ze onbevangen.

Hoofdstuk 4.

De taart

Het is bijna Kerstfeest als er een verzoek komt uit een ander dorp waar Ishani eerder is geweest en het Evangelie heeft gedeeld. Vijf vrouwen zijn tot geloof in Christus gekomen en ze willen Ishani graag weer spreken. 'Ishani kom, samen met de pastor, naar ons dorp om het feest van de geboorte van onze Verlosser en Heiland te vieren en vooral ook dorpsgenoten het Goede Nieuws te vertellen.

Dankbaar neemt Ishani de uitnodiging aan, ze wil graag over haar Redder vertellen.

Samen met de pastor reist ze naar dit dorp waar ze door de nieuwe gelovigen hartelijk worden onthaald.

Ze bakken een heerlijke kersttaart, er zijn bloemen en er is muziek. Vreugde vervult het hart van Ishani. Wat is God goed, wat werkt Hij rijk. Ze is haar eigen familie kwijtgeraakt, zelfs haar eigen man, maar nu heeft ze er zoveel broers en zussen bijgekregen. Dankbaar en vol overgave en diepe vrede zingt ze de kerstliederen mee.

'Morgen, zeggen ze. 'Morgen zullen we de taart uitdelen aan de dorpsgenoten en onze getuigenis en het Evangelie delen. Ze kijken elkaar in de ogen en ervaren zoveel liefde, voor elkaar maar óók voor de ongelovige dorpsgenoten. Ze worden vervuld met een groot verlangen om te vertellen over Jezus die naar de aarde kwam om verloren mensen op te zoeken en te redden.

De deur gaat open. De pastor staat in de deuropening. Zijn gezicht staat ernstig. 'Ik heb rondgelopen in het dorp,' zegt hij. 'Ik weet het niet... Ik voel vijandschap. Ze zitten hier niet op jullie en zeker niet op jullie boodschap te wachten.'

'Wat moeten we doen,' stamelt Ishani. 'Ik verlangde er juist zo erg naar om het Evangelie hier te mogen delen.'

'Dat begrijp ik,' knikt de pastor. 'Goed, vertel morgenvroeg heel kort iets over onze God en Zijn Zoon Jezus die naar de aarde kwam, vertel kort iets over het kerstfeest, deel de taart, maar vertrek dan zo snel mogelijk.'

Laat in de avond komt de pastor nog een keer terug. Zijn gezicht ziet bleek en het zweet staat op zijn gezicht. 'Ik voel me niet lekker, voordat ik nog zieker word wil ik hier weg zijn. Ik vertrek direct.' Hij wankelt op zijn benen. 'Ik zal voor jullie bidden.' Hij kijkt ze nog even aan, draait zich dan om en sluit de deur achter zich.

De volgende ochtend staan er zeventien mannen uit het dorp voor het huis waar de vrouwen zijn. 'Wat komen jullie hier doen?' vragen ze. Hun stemmen zijn hart, hun gezichten staan boos. Ishani kijkt de mannen met kloppend hart aan. In haar hand heeft ze haar Bijbel. Achter haar staat de taart, klaar om uitgedeeld te worden. Ze kijkt rond en begint te vertellen over het Kind in de kribbe, de hoge, heilige en heerlijke God die naar deze verdorven aarde wilde komen. 'Is dat geen blijde boodschap,' zegt ze zacht. 'Daarom heb ik taart meegenomen en die wil ik uitdelen.'

Er klinkt geroep en geschreeuw. Sommige mannen lopen op haar af en duwen tegen haar. Ze wankelt achteruit het huis in maar ze volgen haar. Ze grijpen haar sari, rukken de stof van haar lichaam tot ze vrijwel ontkleed is en dan pakken ze alles wat ze maar grijpen kunnen. Potten, bestek, een kruk... Ze slaan ermee tot ze haar bewustzijn verliest.

Maar dat willen ze niet. Ze gooien water in haar gezicht en als ze

haar ogen opent, sleuren ze haar lichaam, in de haast nog half bedekt met een sari, naar het dorpsplein.

Ze gooien haar neer en trappen haar waar ze haar maar raken kunnen.

Iemand wappert met een poster die hij mee heeft genomen uit het huis. 'Kijk,' joelt hij en hij spijkt de afbeelding van Jozef, Maria en het kind Jezus vast aan een houten elektriciteitspaal. 'Bindt haar daar ook aan vast,' wordt er geroepen. Ruw pakken ze haar vast, duwen haar tegen de paal en binden haar vast. Ze scanderen Hindoe verzen. 'Zeg ze na,' brullen ze. De menigte herhaalt de verzen luidkeels maar Ishani zwijgt. Ze slaan haar en roepen weer dat ze de Hindoe verzen moet nazeggen.

Een man is teruggegaan naar het huis en heeft de taart uit de keuken meegenomen. Hij komt er lachend mee aanlopen. 'Ze mag haar taart zelf houden en eten,' schreeuwen ze boosaardig en ze duwen het deeg en de crème in het gezicht van Ishani, proppen het in haar mond en smeren het uit over haar gezicht en haren terwijl ze schreeuwend doorgaan met Hindoe verzen opzeggen.

Het groepje nieuwe gelovigen is op een afstandje meegelopen en blijven staan en met de handen voor hun mond en gezicht zien ze alles wat er met Ishani gebeurt. Als Ishani weer hard wordt geslagen kan een van de vrouwen het niet meer aanzien. Maya, een vrouw die nog niet zo lang geleden haar zonden heeft beleden aan de Heere Jezus en vergeving heeft ontvangen, stapt naar voren. 'Is het nu nog niet genoeg?' roept ze huilend. 'Hebben jullie haar nog niet genoeg laten lijden? Alstublieft, ik smeeek jullie, stop ermee.'

Woedend draaien ze zich om en pakken Maya vast. Iemand pakt een steen en slaat haar daarmee op het hoofd zodat er een grote zwelling vlak boven haar oog ontstaat. 'Ook aan de paal,' roept een vrouw.

Ze binden haar vast, aan dezelfde paal, naast Ishani.

Drie uur lang gaat deze marteling door. Ishani en Maya hangen slap in de strak vastgesnoerde touwen die ervoor zorgen dat hun lichamen niet in elkaar zakken.

De menigte om hen heen joelt, sommigen pakken hun telefoon, ze openen facebook en gaan live. Van deze marteling moet iedereen mee kunnen genieten. Christenhonden verdienen deze behandeling.

Iemand roept iets en er wordt uitzinnig gelachen. 'Ja, ja,' roept de opgezweepte menigte en ze maken ruimte om een man door te laten. In beide handen draagt hij een fles benzine.

'Verbrand ze! Verbrand ze!'

Nog even en het vuur zal worden aangestoken en de vlammen zullen hun gretige tongen rond Ishani en Maya slaan.

Maar een van de dorpsgenoten deinst achteruit als hij de vaten benzine ziet. 'Dit gaat te ver,' denkt hij. Hij loopt weg en pakt ondertussen zijn telefoon. Met trillende vingers toetst hij het nummer van het politiebureau in.

'Kom snel, geen tijd te verliezen...'

Net voordat het vuur ontvlamt arriveert de politie. De menigte kijkt toe hoe de vrouwen worden bevrijd.

Een politieagent legt zijn jas over Ishani. 'Naar het bureau,' mompelt hij. Het klinkt als straf maar het betekent redding.

De cel ruikt naar ijzer en naar de uren van anderen. Ishani is te vol van alle indrukken en pijn om te kunnen slapen. Als de nacht komt, komen de beelden terug. De opgezweepte menigte, de taart die in haar gezicht werd geduwd, de haat die uit de ogen

spuwde en het vuur waarvan ze de hitte bijna voelde branden... Ik ben ternauwernood aan de dood ontsnapt. Ze kreunt van de pijn en de angstige momenten die ze herbeleeft. 'O God, help mij, het lijden is zo zwaar.'

*De vernedering van
Ishani werd gefilmd*

Hoofdstuk 5.

Immanuel

De volgende ochtend wordt de ziek geworden pastor wakker en hij voelt zich weer veel beter. Zijn gedachten zijn onmiddellijk bij Ishani en de andere vrouwen. Als hij in het dorp komt en hoort wat Ishani en Maya hebben meegemaakt is hij hevig verontwaardigd. Hij gaat direct naar het politiebureau waar ze gevangen zitten.

‘Ik zal de hulp inschakelen van een christelijke jurist’, belooft hij verbeter. ‘Ze zullen snel op borgtocht vrijkomen.’

Dorpsgenoten drommen samen bij het politiebureau, ze roepen en schreeuwen en de haat en woede is nog steeds op hun gezichten af te lezen.

Later die dag arriveert de opgeroepen advocaat die bij aankomst wordt belaagd door de menigte. Hij heft zijn arm op ten teken dat hij wat wil zeggen; ‘Luister! Deze hele ‘mob’ is vastgelegd door omstanders,’ roept hij. ‘Weten jullie wel dat alles inmiddels viraal is gegaan op Facebook? Jullie staan er duidelijk en herkenbaar op!’

Ze deinzen achteruit. ‘We bieden veel geld als je zorgt dat er geen aangifte tegen ons zal plaatsvinden,’ roepen ze paniekerig. Het werkt niet. De wrede mannen die duidelijk in beeld zijn gekomen worden uiteindelijk zelf allemaal opgepakt en veroordeeld.

Ishani en Maya worden naar een ziekenhuis gebracht en behandeld aan hun verwondingen, waar ze in de weken die volgen langzaam van herstellen.

's Avonds komt pastor Mathew, met thee in een beker. 'Wat hebben ze toch met je gedaan?' vraagt hij ontroerd. 'Iemand duwde de cake in mijn gezicht,' zegt ze, en ze glimlacht, ondanks de scheuren in haar mondhoeken. 'Het was wreed. En toch proefde ik brood en wijn. Ik heb de nabijheid van God het meest dichtbij gevoeld toen ik vastgebonden zat en met taart werd besmeurd. Toen heb ik diepe vrede ervaren. Een vrede die alle verstand te boven gaat, staat er in de Bijbel.

Bijzonder genoeg was het aan die paal kerst. Het was pijnlijk - én Hij was er bij. Ishani denkt aan de woorden van pastor Mathew, jaren geleden. Jezus kwam niet om Zijn macht te tonen. Hij kwam om dichtbij te zijn. Immanuel, is dat niet zijn mooiste naam?